

- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy zgodne z art. 5 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2001/29 jest, aby całkowitą kwotę przeznaczoną z budżetu państwa na godziwą rekompensatę z tytułu kopii na użytek prywatny – aczkolwiek liczona jest ona na podstawie rzeczywiście wyrządzonej szkody – należało ustalać w ramach przyjętych na dany rok limitów budżetowych?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/29/WE z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz.U. L 167 z 22.6.2001, s.10).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Symvoulio tis Epikrateias
(Grecja) w dniu 20 października 2014 r. – Dimos Kropias Attikis przeciwko Ypourgos Perivallontos,
Energeias kai Klimatikis Allagis**

(Sprawa C-473/14)

(2015/C 007/19)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Symvoulio tis Epikrateias

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Dimos Kropias Attikis

Strona pozwana: Ypourgos Perivallontos, Energeias kai Klimatikis Allagis

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy plan regulacyjny metropolitalnego związku miejskiego określający cele ogólne, wytyczne i ogólne programy planowania przestrzennego i urbanistycznego obszaru bardziej rozległego od związku, przewidując w szczególności pośród swych szczególnych celów, ochronę znajdujących się tam masywów górskich oraz zablokowanie ekspansji urbanistycznej, stanowi plan, umożliwiający właściwemu organowi administracji niepoddawanie procedurze strategicznej oceny wpływu na środowisko przewidzianej w art. 3 dyrektywy 2001/42/WE ⁽¹⁾ (Dz.U. L 197), zgodnie z interpretacją tego przepisu w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 22 marca 2012 r. w sprawie C-567/10 Inter Environnement Bruxelles i in., pkt 42, planu, który został następnie przyjęty w rozporządzeniu wydanym na podstawie umocowania ustawowego, uzupełnił wspomniany plan regulacyjny i ustanowił strefy ochronne dla jednego ze wspomnianych masywów górskich a także dozwolone tam sposoby użytkowania i działalności, po to aby sprecyzować i zrealizować cele ochrony masywów górskich oraz zablokowania ekspansji urbanistycznej?
- 2) W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie, czy w sytuacji gdy przy przyjmowaniu planu precyzującego w ramach szeregu hierarchicznych aktów planowania przestrzennego nie została przeprowadzona strategiczna ocena wpływu na środowisko przewidziana w dyrektywie 2001/42/WE, o której mowa w pytaniu pierwszym, konieczne jest przeprowadzenie takiej oceny przy okazji przyjmowania, w okresie obowiązywania dyrektywy, aktu precyzującego rzeczony plan?
- 3) W wypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie, czy rozporządzenie – zawierające przepisy dotyczące środków ochrony, działalności i sposobów użytkowania dozwolonych w strefie mieszczącej się w krajowej części sieci NATURA takiej jak TZW (teren mający znaczenie dla Wspólnoty), SOO (specjalny obszar ochrony) i OSO (obszar specjalnej ochrony), nawet jeśli poprzez takie przepisy wprowadzony zostaje system bezwzględnej ochrony przyrody pozwalający jedynie na instalację struktur przeciwpożarowych, gospodarki leśnej oraz wytyczenie szlaków wycieczkowych, lecz z prac przygotowawczych prowadzących do przyjęcia tych przepisów nie wynika, że uwzględnione zostały cele ochrony tych stref, czyli szczególne cechy środowiska na podstawie których zostały one włączone do sieci NATURA, w wypadku gdy na podstawie tychże przepisów, w omawianej strefie nadal ma miejsce niedozwolone już użytkowanie tylko ze względu na to, że było ono zgodne z wcześniejszym systemem ochrony – można uważać za plan zagospodarowania w rozumieniu art. 6 ust. 3 dyrektywy 92/43/EWG ⁽²⁾ (Dz.U. L 206), przed którego przyjęciem nie istniał obowiązek przeprowadzenia strategicznej oceny wpływu na środowisko zgodnie z brzmieniem tegoż przepisu w związku z art. 3 ust. 2 lit. b) wspomnianej dyrektywy 2001/42/WE?

- 4) W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie trzecie, czy w sytuacji gdy przyjęty został akt planowania przestrzennego dotyczący bardziej rozległego jednolitego obszaru geograficznego wymagającego zasadniczo zgodnie z art. 3 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2001/42/WE w związku z art. 6 ust. 3 dyrektywy 92/43/EWG, przeprowadzenia strategicznej oceny wpływu na środowisko, która nie miała miejsca i gdy stwierdzono ponadto, że uprzednia ocena wpływu na środowisko była wymagana jedynie dla niektórych stref tego obszaru – z powodu późniejszych uregulowań dotyczących dozwolonych sposobów użytkowania i działalności i które nie stanowią zwykłych planów zagospodarowania – lecz nie dla większości z nich, jako że przyjęte uregulowanie w części w której dotyczy tych ostatnich stref stanowi plan zagospodarowania, dla którego zgodnie z art. 3 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2001/42/WE w związku z art. 6 ust. 3 dyrektywy 92/43/EWG nie jest wymagana ocena, uzasadnione jest zgodnie z dyrektywą 2001/42/WE, stwierdzenie częściowej nieważności wszystkich omawianych przepisów i w konsekwencji uchylenie uregulowania, jedynie w odniesieniu do tych części, które dotyczą stref, dla których wymagana jest uprzednia ocena wpływu na środowisko – zgodnie z nowymi przepisami w dziedzinie – czego dalszą konsekwencją jest, w następstwie ich częściowego uchylenia, że strategiczna ocena wpływu na środowisko musi mieć zastosowanie jedynie do takich stref a nie do całego obszaru?

⁽¹⁾ - Dyrektywa 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko

⁽²⁾ - Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litwa) w dniu 17 października 2014 r. – AAS Gjensidige Baltic, reprezentowana przez litewski oddział AAS Gjensidige Baltic przeciwko UAB DK PZU Lietuva

(Sprawa C-475/14)

(2015/C 007/20)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: AAS Gjensidige Baltic, reprezentowana przez litewski oddział AAS Gjensidige Baltic

Strona pozwana: UAB DK PZU Lietuva

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 14 lit. b) dyrektywy 2009/103/WE ⁽¹⁾ zawiera normę kolizyjną, którą *ratione personae* należy stosować nie tylko w odniesieniu do poszkodowanych w wypadkach drogowych, lecz także do ubezpieczycieli pojazdu, który wyrządził szkodę w wypadku drogowym, aby ustalić prawo właściwe dla powstałych między nimi stosunków, oraz czy ten przepis stanowi uregulowanie szczegółowe w stosunku do uregulowań dotyczących prawa właściwego zawartych w rozporządzeniach Rzym I ⁽²⁾ i Rzym II ⁽³⁾[?]
- 2) W wypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze istotne jest ustalenie, czy w niniejszej sprawie stosunki prawne między ubezpieczycielami są objęte pojęciem „zobowiązań umownych” w rozumieniu art. 1 ust. 1 rozporządzenia Rzym I. Jeżeli stosunki prawne między ubezpieczycielami są objęte pojęciem „zobowiązań umownych”, istotna jest kwestia, czy te stosunki należą do kategorii umów ubezpieczenia (stosunków prawnych) oraz czy prawo właściwe dla nich należy ustalać zgodnie z art. 7 rozporządzenia Rzym I.